

[Økonomiministeren.]

beredelserne til et nyt lovforslag er påbegyndt, og at lovforslaget vil blive fremsat i næste folketingssamling — det skal det simpelt hen ifølge bestemmelsen i loven om generelle tilskud til kommunerne, som skal revideres i næste folketingssamling. Vi vil fremsætte et sådant forslag med henblik på at fremskynde sagen så meget som muligt og med henblik på at opnå væsentlige skridt i retning af en yderligere forbedring af udligningen mellem kommunerne.

Endelig en kort bemærkning til hr. Morten Lange, der spurgte, om jeg da virkelig troede, at finanspolitikken kunne bruges til at forbedre betalingsbalancen ved at dæmpe efterspørgselspresset. Jeg kan kun svare, at det har alle erfaringer bekræftet, og endog at det er et godt middel i en situation, hvor der er muligheder for at forøge eksporten. Erfaringerne har hidtil bekræftet det; det gjorde de også, da den socialdemokratiske regering med støtte af socialistisk folkeparti for en 2-3 år siden gennemførte en finanspolitisk stramning.

Anker Jørgensen: Hr. Haunstrup Clemmensen var i sit indlæg inde på forskellige af de økonomiske problemer og gav udtryk for, at det var meget betænkeligt med de prisstigninger, der fandt sted, at det var et virkelig alvorligt problem. Jeg er enig med hr. Haunstrup Clemmensen i dette, ikke mindst når prisstigningerne sammenlignet med udlandet ikke blot følger gennemsnittet, men tværtimod ligger langt over det. Ikke mindst på denne baggrund vil jeg have lov til at sige, at det er lidt uansvarligt, ikke af hr. Haunstrup Clemmensen, men af økonomiministeren, når han nærmest siger, at der er tale om moderate prisstigninger.

I øvrigt er jeg glad for at få konstateret, at hr. Haunstrup Clemmensen ikke mener, at den borgerlige politik er udtryk for sadisme. Jeg tror gerne, at der ikke ligger sådanne, skal vi sige følelser bagved. Men det, jeg gerne ville understrege i mit første indlæg, var, at der var tale om en virkelig fejlvurdering.

Spørgsmålet om renteaftalen har været til debat, og det blev sagt, at det er en gammel historie, og at det har man også kendt under den tidligere regering. Man

sagde ikke, som jeg har set det i nogle aviser, at de forslag, vi har været inde på, nærmest drejede sig om nationalisering af bankvæsenet. Man sagde heller ikke, at forslag som dem, vi har været fremme med, simpelt hen var grundlovsstridige. Men det afgørende i vurderingen af renteaftalen er, at denne netop på baggrund af forhøjelsen af diskontoen i 1969 simpelt hen virker som en ren forøring til bankerne, og det er der egentlig ikke nogen der bestrider. Spørgsmålet er bare, om regeringen som den ansvarlige vil tage konsekvenserne heraf.

Lad mig også understrege, at indførelsen af en større indlånsrente ville betyde, at renteindtægterne steg, og det ville igen betyde, at der ville komme mere ind til skattevæsenet. Der er altså en rigtig tendens i vort forslag om en større indlånsrente; det vil også have en anden finanspolitisk virkning.

Til spørgsmålet om medbestemmelsesret kun dette, at jeg er enig med hr. Haunstrup Clemmensen i, at det i væsentlig grad er et forhandlingsproblem mellem arbejdsmarkedets parter. De tre områder, jeg nævnte, var forligsmandsloven, aktieselskabsloven og spørgsmålet om at etablere udbyttedeling. Det er for alle tres vedkommende lovgivningsanliggender.

Hr. Henry Christensen var lidt beklemt over, at jeg havde udtalt mig kritisk om forhandlingerne i 21 mands udvalget. Jeg vil da gerne gøre den indrømmelse, at den måde, hr. Henry Christensen har ledet udvalgs møderne på, ikke alene har været effektiv, men også været demokratisk; vi har i høj grad haft mulighed for at komme til orde og stille et utal af spørgsmål, som embedsmændene har besvaret for os. Men det, jeg kritiserede, var, at forhandlingerne havde karakter af skinforhandlinger. Hr. Henry Christensen kan selvfølgelig ikke gøre for, at ministrene — og jeg bemærkede her især finansministeren — møder frem med, hvad jeg opfattede og tillader mig at opfatte som en færdig erklæring, som var vedtaget i regeringen og udelukkede forhandlingsmuligheder.

Det er blevet sagt, at den socialdemokratiske opposition helt ser bort fra betalingsbalanceproblemet. Nu har betalingsbalanceproblemet mange gange været fremme i forgrunden, og jeg forstår egentlig ikke, at